

ฤทัยลักษณณ์

รูปผุดผ่องดั่งทองคำ
อีกหัวใจรักอยู่เหนือกาล

ทั้งมีศาสตร์เป็นคำหวาน
ไซ้คะตะจางับนิตาลผูกผสานสองหัวใจ

กรรณิกา

ฤทัยลักษณ์

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๕๕๕ ต่อ ๕๕๖๔, ๕๕๖๕ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๕-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๕-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

กนิษฐา ปานเกตุ.

ฤทัยลักษณ์ / กรรมภา: เขียน.- กรุงเทพฯ: อรุณ อมรินทร์
พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2559.
(8), 408 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 272)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-๙๖๓-๙๕๕๕-๕๑๑๑

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • รองกรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีระศักดิ์
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายงานหนังสือเล่ม งามอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพริต
บรรณาธิการบริหาร ภูริชญา อสุนี ฒ อยุธยา

บรรณาธิการ ประมัตถกร ประเมธิกุล • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ที่ปรึกษาฝ่ายศิลปกรรม เอกจิตร์ โพธิ์ปลั่ง • ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โทสินธุ์ • ศิลปกรรม กุศล คงสวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

ฤทัยลักษมณ์ เรื่องราวของหญิงสาวที่มีชื่อจริงๆว่า *โอบฤทัย* และมีชื่อเล่น
เก๋เกี้ยวว่า *อบเชย* แต่ใครๆ มักล้อเธอว่า ‘อวบ...เชย’ กับนาย (พระ) *ลักษมณ์*
พระเอกจากวรรณคดีชิ้นเอกของไทยเรื่องรามเกียรติ์

จะเรียกว่าปาฏิหาริย์ก็ไม่ผิดนัก ที่จู่ๆ พระเอกจากวรรณคดีไทยโบราณ
ที่เรารู้จักกันเป็นอย่างดีจะมาโผล่ในโลกปัจจุบัน และด้วยความที่ผิดยุคผิดสมัย
จึงทำให้ในสายตาของโอบฤทัย เขาดูเป็นคนมีพฤติกรรมเป็นๆ พาชื่อ คำพูดคำจา
พิลึกพิลั่น แน่نونเธอไม่เชื่อว่าเขาคือคนยุคโบราณ ก็แน่ละใครเลยจะเชื่อ
ในเมื่อมันฟังดูเกินจริงเสียขนาดนี้ แต่เธอเองก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า นอกจากจะ
รูปหล่อแล้ว เขายังมีความน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อยเลยทีเดียว

ครั้งนี้ *กรรมภา* นักเขียนสาวที่นักอ่านรู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี ได้หยิบจับ
ตัวละครในรามเกียรติ์มาปรับโฉมแล้วซบชีวิตใหม่ด้วยการเรียงร้อยเรื่องเล่าของ
พระลักษมณ์เข้ากับเรื่องราวในปัจจุบัน โดยการเติมช่องว่างที่วรรณคดีไม่ได้กล่าวถึง
ด้วยจินตนาการอันพราวแพรวของผู้เขียน แล้วถักทอผ่านเส้นเรื่องที่เต็มไปด้วย
รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ความน่ารัก และโรแมนติกได้อย่างกลมกล่อมเป็นที่สุด

ส่วนเรื่องราวโดยละเอียดจะมีที่มาที่ไปและจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น ขอเชิญ
นักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปพร้อมกันได้ในเรื่องเล่ม

ท้ายนี้ สำนักพิมพ์อรุณมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอนิยายอารมณ์ดี
ชิ้นนี้สู่สายตานักอ่านชาวไทย เชื่อว่าทุกท่านจะหลงรักหญิงสาวและชายหนุ่มคู่นี้
อย่างโอบฤทัยกับนายลักษมณ์อย่างสุดใจ

สำนักพิมพ์อรุณ

กรกฎาคม ๒๕๕๙

คำนำนักเขียน

นักอ่านที่ติดตามประจำจะทราบดีว่า ส่วนมากผู้เขียนจะเขียนงานแนว โรแมนติก แอ็คชั่น สืบสวน ผสมคอมเมดี้นิดๆ ที่พล็อตค่อนข้างมีปมเยอะและ เนื้อหาแน่นตลอด แต่นิยายเรื่อง *ภทัยลักษมณ์* ที่กำลังอยู่ในมือของผู้อ่านทุกท่าน ในตอนนี้จะฉีกแนวไปสักหน่อย เพราะคือนิยายแนวฟิสิกส์เรื่องแรกของผู้เขียน ในนามปากกา 'กรรมา' ที่แม้จะเป็นแนวฟิสิกส์ผสมแฟนตาซี แต่ก็ยังอัดแน่น ด้วยมุมมองเกี่ยวกับวรรณคดีและดนตรีไทยที่ตัวผู้เขียนคลุกคลีมาตั้งแต่เด็กๆ ค่ะ

จุดเริ่มต้นของ *ภทัยลักษมณ์* คือเมื่อสองปีที่แล้วช่วงที่ผู้เขียนเหนื่อยกับ วนเวียนชุดหน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์และวนเวียนชุดหน่วยซีลที่เขียนต่อกัน จนเกิดความรู้สึกอยากเขียนอะไรที่อ่านเพลินและสนุกสนานได้โดยไม่ต้อง ระเบิดภูเขาเผากระท่อมเหมือนอย่างที่เคยเขียนประจำ ประกอบกับนักเขียน รุ่นน้องคนหนึ่งชวนดูซีรีส์เกาหลีค่ะ บอกว่าพระเอกดีอย่างนั้นอย่างนี้ พระเอกดีๆ มีแต่ในนิยาย ผู้เขียนเลยแย้งไปว่าไม่จริงนะ ขนาดพระเอกในวรรณคดียังมีเมีย ที่ละสามสี่คนเลย

ที่นี้ก็เถียงกันยาวเลยคะ น้องบอกว่าพระรามไง ดีที่สุดแล้วที่ติดตามหา นางสีดา ผู้เขียนก็เถียงอีกว่า แต่พระรามก็เคยไม่ไว้ใจนางสีดา จนนางสีดาต้อง ลุยไฟมาแล้วนะ แล้วเราก็เริ่มถกกันว่าพระเอกในวรรณคดีคนไหนดี ๆ บ้าง ซึ่งส่วนตัวผู้เขียนชื่นชอบพระลักษมณ์ค่ะ รูปทอง แม้จะโหดไปสักหน่อยตอน ตัดหูตัดจมูกนางสามนักขาที่มารังแกนางสีดาที่สะใภ้ แต่ก็มีความรักภักดีกับ พี่ชายจนเกือบตายหลายต่อหลายครั้ง พล็อตเรื่อง *ภทัยลักษมณ์* จึงค่อยๆ เริ่ม เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาค่ะ

พระลักษมณ์ที่ออกมาจากหนังสือวรรณคดีที่นางเอกของเรื่องกำลังทำ รายงานส่งอาจารย์อยู่ คนโบราณต้องมาอยู่กับลูกสาวเจ้าของคณะดนตรีไทย มาเป็นลิเกฝึกหัดเพื่อยังชีพ เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ในยุคสามจี (เขียนเมื่อสองปีที่แล้ว

“หวังว่าสักวันเจ้าจะใจอ่อนแล้วเขียนเพลง
ยอยศพระลักษมณ์ให้พี่ฟังบ้าง”

บทนำ

“ชีวิตนี้ ผมจะรักคุณแค่คนเดียว แต่งงานกับผมนะ”

ลึนน้ำเสียงนุ่มทุ่มประโยคนั้น ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าคมคายราวกับเจ้าชายในเทพนิยายก็คุกเข่าลงต่อหน้าหญิงสาวมอมแมมแสนธรรมดาคนหนึ่ง ฝ่ายหญิงถึงกับน้ำตาพร่างพรูด้วยความซาบซึ้งตรึงใจ เธอพยักหน้าแรงๆ แล้วก้มลงไปกอดผู้ชายหน้าหล่อแต่งตัวดูดีด้วยชุดสูทผ้าไหมอิตาลีทันที เสียงเพลงบรรยายความรักหวานซึ่งตรึงจิตลอยมาตามสายลม จนผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างพากันนอมยิ้มมีความสุขไปกับทั้งสองคน จากนั้นชายหนุ่มผู้ดีไปทุกกระเบียดก็จุมพิตหญิงสาวและแล้ว...

อวสาน...

ละคร!

มันคือละคร!

คุณผู้ชมที่นั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ได้แต่โอดครวญ ในละครอะไรๆ มันก็ดูดีมีความสุขไปเสียทุกอย่าง แต่ชีวิตคนมันเหมือนอย่างไรในละครเสียที่ไหน การแต่งงานมันไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้นของหลายๆ สิ่งต่างหาก ทำไม่ไม่มีคนเอามาทำละครบ้างล่ะว่าตอนจบพระเอกแก่ลงพุง นางเอกมีลูกแล้วก็แก่โหม เป็นสาวที่หนักจนพระเอกหนีไปมีเมียใหม่และเกิดเป็นปัญหาสังคมอย่างทุกวันนี้ หญิงสาวคนหนึ่งได้แต่คิดเย้ยหยันอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพราะ...

“ฮือๆ” เสียงร้องให้เหมือนคนญาติเสียดั่งขึ้นข้างกาย จนคนที่กำลัง

๑

ความหลังของโอบฤทัย

หญิงสาวร่างเล็กในชุดเสื้อเซีตสีขาวยกกับกางเกงยีนขาสั้นเดินกระแทกเท้าขึ้นมาบนบ้านด้วยอารมณ์ที่ยังคุกรุ่นอยู่หน่อยๆ จนถูกมารดาที่กำลังนั่งเซ็ดเครื่องดนตรีไทยเงยหน้าขึ้นการาบด้วยสายตาคมกริบ คนเป็นลูกจำต้องส่งยิ้มแหยแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปหาด้วยท่าทางพินอบพิเทาจนเกินพอดีแล้วยื่นชามแกงเลียงฝีมือที่สาวข้างบ้านไปให้มารดา

“ฝีมือเรไรลีนะ” น้ำเสียงหวานปนเศร้าของมารดาทำให้คนเป็นลูกถอนหายใจออกมาจนได้ มองแม่คร่าวๆ เธอก็เสียดายแทนพ่อทุกครั้งไปก็แม่เธอทั้งสวยทั้งสง่าราวกับนางในวรรณคดีเสียขนาดนี้ กลับถูกทิ้งให้เลี้ยงลูกสองคนตามลำพัง

แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ต่อให้บิดาของเธอมาตามองน้องขอคืนดีกับแม่เท่าไร โอบฤทัยก็ไม่เห็นด้วย เธออยู่กันสามคนแม่ลูกมาจนชินเสียแล้ว ถ้าจะมีอีกคนเข้ามาเป็นส่วนเกินเธอคงรับไม่ได้ ยิ่งเป็นคนที่เคยทำร้ายแม่ก็ยิ่งแล้วใหญ่ ใครจะว่าเธอใจร้ายกับพ่อบังเกิดเกล้าก็ได้ เธอไม่สนเลยสักนิด ในเมื่อแต่ละคนที่ว่าเธอนั้นล้วนไม่เคยประสบเรื่องราวอย่างที่เธอและแม่ผ่านมา

“วันนี้พ่อโทร.มาหาบ่นะลูก” นุชบาปรารภ ไม่ได้สบตาลูกสาว เพราะยังคงง่วนกับเครื่องดนตรีไทยที่รายล้อมรอบตัว

“เขาโทร.มาทำไมหรือจะแม่”

“เขาห่วงเรื่องงานของลูก เห็นว่าลูกก็ใกล้เรียนจบแล้วละมั้ง”

“อบหาตนเองได้นะแม่ ไม่อยากให้เขามายุ่งหรอก”

“ยังไงเขาก็อพของอบนะลูก”

“อบมีพ่อที่ไหน” ลูกสาวเปลอกระแทกเสียงด้วยความโกรธเคืองผู้เป็นพ่อ แต่พ่อสำนึกได้ว่านั่งอยู่ต่อหน้าแม่ จึงจำต้องยิ้มปะเลาะไว้ก่อน “ก็อบมีแม่ที่เป็นทั้งแม่ทั้งพ่อแล้วนี่จ๊ะ ดูลิ...อบเหมือนเด็กมีปัญหาคือหรือ”

“ยังจะให้แม่พูดอีกหรือ” บุขบาสายหน้าจันใจ เลี้ยงลูกมาเองกับมือ ทำไมจะไม่รู้ว่าโอบถุทัยทำแกงไปอย่างนั้นเอง คนแข็งนอกอ่อนในอย่างนี้ทีจึมิมานะ แรงกล้าไม่น้อย

“จริงๆนะจ๊ะแม่ อบไม่ยากให้เขามาอยู่กับเราเลย อบเมื่อ”

“แม่รู้”

“เขายังพยายามจะมาต่อแแม่หรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่หรอก เขาโทร.มาหาอบ ไม่ก็อยากคุยกับโอ่ง น้องกำลังจะเข้ามหาวิทยาลัยแล้วนี่ พ่อเขาอยากให้อีงเรียนแพทย์ ไม่อยากให้เต็นกินรำกินเหมือนแม่ละมัง”

“ดี ถ้าอย่างนั้นอบจะยุให้น้องเรียนดุริยางคศิลป์ต่อ ดูลิเขาจะออกแตกตายเป็นใหม่”

“อบนี่!” บุขบาตีเคียดลบบนต้นแขนกลมกลิ้งของลูก “เขาเป็นพ่อเรานะอบ”

“สิก็เหมือนไม่มีนี่จ๊ะ...โอ๊ย!” เสียงหวานใสของหญิงสาวดั่งขึ้นอีกคำรบคราวนี้ถูกเหน็บที่สีข้างแรงๆ

“พูดอย่างนี้ระวังเถอะ นรกจะกินหัวเข้าสักวัน”

“แม่ก็...ว่าแต่เขาโทร.มาหานายโอ่งเรื่องอะไรหรือจ๊ะ”

“เขาชวนโอ่งไปบ้านนะ” แม่ตอบทั้งที่ยังก้มหน้าก้มตาเซ็ดเครื่องดนตรีต่อไป

“อบไม่ให้โอ่งไปหรอกจ๊ะ เตี้ยวได้โดนอย่างคราวก่อนอีก มันไม่คุ้มกันหรอก”

“เรื่องมันแล้วไปแล้วนะลูก ผูกพยาบาทใครก็ไม่ดีทั้งนั้นแหละ แล้วนี่เขาเป็นพ่อของหนูนะอบเซย”

“ไม่ได้ผูกพยาบาทนะจ๊ะแม่ อบก็แค่ปล่อยเขาไป ไม่ยุ่งกับเขาต่างหากจ๊ะ”

“ยังแถไปเรื่อยนะลูกสาวคนนี่” คนเป็นแม่สายหน้า เก็บเครื่องดนตรี

๒๓

ปาฏิหาริย์

“ยามยลชมโฉมนวลพัทตร์ พี่รักน้องนางมิห่างหาย
เสน่หาตราบสิ้นชีวาวย พี่มิคลายรักเจ้าเฝ้าเคียงนาง”

น้ำเสียงนุ่มทุ้ม

ของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นใกล้หู จนหญิงสาวที่นอนหลับอุตุมาทั้งคืนชักเริ่มรำคาญ ด้วยคิดว่าเป็นคนละลิเกของตาลุงข้างบ้านแน่นอน นี่จะมาซ้อมบทลิเกอะไรตอนนี้ โอบอุทัยคิดอย่างหงุดหงิด เธอพลิกกายหันน้ำเสียงนั้นแล้วคว้าหมอนอีกใบหมายจะเอามาปิดหู แต่น้ำแปลกที่เธอยกมันไม่ขึ้น รวากับว่ามีใครนอนทับอยู่กระนั้น หญิงสาวชะงักแล้วพลิกตัวกลับมาทันที คราวนี้ดวงตาคุโตเบิกกว้าง เธออยากจะร้องออกมาดังๆ แต่ก็ร้องไม่ออก

มีผู้ชายเข้ามานอนอยู่ร่วมเตียงกับเธอ!

โอบอุทัยอยู่ในอาการช็อกจนอ้าปากค้าง หัวใจคล้ายจะหยุดเต้นไปเสียเดี๋ยวนั้น เธอกวาดตามองผู้ชายที่นอนทอดกายอยู่เคียงข้างตั้งแต่สี่ระชะจรดปลายเท้า เขาเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวกับไม่ได้มีตัวตนอยู่จริงบนโลกใบนี้ ถ้าบอกว่าเขาเป็นเทวดาเธอก็เชื่อ ผิวของเขาขาวออกเหลืองนัยน์ตาคมปลาบเป็นประกายหวานซึ่ง จนหัวใจของโอบอุทัยหล่นลงไปกองอยู่ที่ตาตุ่ม แต่พอตั้งสติได้ก็รีบผุดลุกขึ้นมาทันทีแล้วผลักคนร่างสูงให้ออกห่าง

“คุณเป็นใครเนี่ย” เจ้าของน้ำเสียงหวานกระซิบต่ำ เพราะไม่อยากจะให้คนที่ทั้งบ้านแห่กันเข้ามาในห้องของเธอตอนนี้

กอดเอวเธอไว้

“นี่ ปล่อยเลยนะ!” สาวคนเก่งซู่ฟอ

“ตัวเจ้าหอมมากอบเชย”

“ไอ้ผู้ชายเจ้าชู้” โอบอุทัยแหวกพรางสะบัดตัวออกจากเจ้าของอ้อมกอดอุ่นๆที่ยังยืนทำหน้าที่ทำตากรู้มกริมใส่

“ข้าขอบเจ้า ขอบคุณเจ้าเหลือเกินที่ช่วยข้า”

“กองไว้ตรงนั้นแหละ”

สาวตัวเล็กมองตาขวางแล้วเดินนำชายหนุ่มเข้าไปในสวนมะม่วงที่ลึกเข้าไปอีก ที่นั่นจะมีบ่อน้ำที่ป่าศกุนตลาสั่งซูดไว้ มีกระท่อมมูยุริมบ่อค่อนข้างสะดวกสบาย ปกติแล้วแม่จะเก็บไว้เป็นที่พักของคนงานที่มาช่วยเก็บมะม่วง แต่เพราะช่วงนี้ไม่ใช่ฤดูมะม่วงจะออกผล กระท่อมนั้นจึงร้างผู้อาศัยชั่วคราว

“นี่บ้านของใครรี”

“ของแม่ฉันเอง อยู่ที่นี่ก่อน รอจนกว่าไม่มีคนอยู่แล้วฉันจะพาออกไป”

“เจ้าอย่าทิ้งให้ข้าอยู่ลำพังจะได้หรือไม่อบเชย”

คนถูกเรียกหันขวับ ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายร่างใหญ่เท่าที่คุกคามในคราวแรก จะพูดน้ำเสียงอ่อนหวานระคนอ่อนน้อมได้ขนาดนี้ โอบอุทัยย่นหัวคิ้วแล้วมองเขาเขม็ง “ฉันไม่รู้หรือคุณมาจากไหน แต่ฉันให้คุณอยู่ที่นี้ไม่ได้”

“ข้ารู้และข้าก็อยู่ที่นี้ไม่ได้ ข้าต้องกลับไปทำศึก เจ้าพอจะบอกได้ไหมว่าทิศไหนเป็นทิศไหน ข้าจะได้เดินทางถูก”

คราวนี้โอบอุทัยถึงกับเกาหัวแกรก ต่อให้บอกทิศไป เธอเชื่อว่าเขาจะไม่มีวันไปถึงกรุงอโยธยาหรือกรุงลงกาแน่นอน ก็มันไม่ได้มีอยู่ในแผนที่ ไม่ได้อยู่ในโลกนี้!

‘ไว้ย!’ ลูกสาวครุฑษบาไว้อยู่ในใจ จะบอกเขาอย่างไรดีว่ามันเป็นไปไม่ได้ ใจหนึ่งก็สงสัยว่าเขาคงจะวิปลาด ที่จริงให้เขาอยู่ที่นี้ไปก่อนก็ได้ แต่เธอไม่อยากให้มีผู้ชายคนไหนอยู่ในบ้านนี้สิ ไหนจะต้องตอบคำถามมารดาด้วย ถ้าถูกถามว่าผู้ชายคนนั้นคือใครแล้วเธอจะตอบว่าอย่างไรล่ะ

ดังนั้น...ไล่หมอนี่ออกจากบ้านนี้แหละคือคำตอบของทุกอย่าง คือการ

ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมที่ดีที่สุดด้วย หญิงสาวคิดแล้วก็พยายามทำให้หนักแน่น แล้วเช็ดหน้ามองชายแปลกหน้าอีกครั้ง

“อยู่ที่นี้ไปก่อน ออกไปแล้วจะบอก ตกกลางไหม รออยู่ที่นี้ เดี่ยวฉันมาว่าแต่คุณหิวไหม ฉันเตรียมข้าวมาให้” เธอยืนป็นโตที่เตรียมไว้ตั้งแต่ตอนเก็บของให้มารดาส่งให้เขา “รอที่นี้สักสองชั่วโมง เดี่ยวฉันมาหา”

“เจ้าอย่าไปนานได้หรือไม่”

“เดี๋ยวฉันมาน่า” โอบอุกยับนอบอุบ แล้วเดินออกจากบ้านนั้นทันที โดยไม่สนใจจะหันไปมองเลยด้วยซ้ำว่าเขาจะเป็นอย่างไร

EXAMPLE

๓

โลกใบใหม่

โอบอุทัย เดินกลับเข้ามาในบ้านโดยไม่มีพิรุณใดๆ ให้ใครจับผิดได้ เธอกลับมาอาบน้ำแล้วก็ไปใส่บาตรพร้อมกับแม่และน้องชาย หลังจากรับพรจาก หลวงปู่แล้วท่านก็เลยสอบถามเรื่องสุขภาพของโอบอุทัย เพราะเมื่อตอนเธอ อายุ ๑๔ เคยป่วยหนัก ก็ได้หลวงปู่รูปนี้แหละที่ช่วยดูแลและตั้งชื่อโอบอุทัยให้

“สบายดีแล้วค่ะหลวงปู่” หญิงสาวยิ้มแต่ พนมมือไว้ระหว่างอกขณะตอบ หลวงปู่ชราภาพ ทว่ายังแข็งแรง สามารถออกบิณฑบาตได้เหมือนพระรูปอื่น

“ดีแล้ว อีกไม่นานก็กลับไปใช้ชื่อเดิมได้แล้วละโยม”

“หลวงปู่บอกว่าต้องเจอใครคนหนึ่งก่อนไม่ใช่หรือคะ” นางบุษบาพนมมือถาม

“ถามเจ้าตัวเองเถอะว่าเจอหรือยัง หลวงปู่ไปก่อนละ”

คล้อยหลังหลวงปู่และพระลูกวัดอีกสามรูปไปแล้ว คาวีก็แยกตัวไปบ้าน ของระเด่นทันทีเพราะต้องหัดระนาดต่อ ส่วนครูบุษบาก็เดินกลับเข้าบ้าน ไม่ได้ ออกไปข้างนอกเหมือนแผนเดิม จนคนเป็นลูกสาวกลืนน้ำลายผิดคอคอตามประสา คนมีชนักปักหลัง แล้วอย่างนี้เธอจะแอบพาผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นออกจากบ้าน ได้อย่างไร

ลูกสาวเดินตามหลังมารดาเงียบๆ แต่พอจะแยกขึ้นบ้าน น้ำเสียงหวาน ของบุษบาก็ดังขึ้นเสียก่อน จนหญิงสาวสะดุ้งโหยง

“ที่หลวงปู่บอกจริงหรือเปล่าออบ มีอะไรที่แม่ยังไม่รู้ไหม”

“ไม่มีแน่นอนนะคะแม่ อบยังไม่เจอใครหรอก ก็เจอแต่พวกเดิมๆค่ะ”

“หลวงปู่บอกว่าอบจะกลับมาใช้ชื่อจริงว่า ‘อุมิลลา’ ได้ก็ต่อเมื่อได้เจอเนื้อคู่
แน่ใจนะว่าไม่ได้เจอใคร” คำพูดของมารดาทำให้หญิงสาวหน้าร้อนผ่าว คิดไปถึง
ผู้ชายที่ปรากฏตัวในห้องของเธอ แต่ก็ต้องรีบสลัดความคิดนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว

“ไม่มีจริง ๆ จะแม่”

“แล้วคุณกรที่ตามเที่ยวไล่เที่ยวชื่อหนูล่ะอบ”

“นั่นไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอนจ๊ะ” โอบอุทัยนึกขยาดทันทีที่ได้ยินชื่อ
ชายหนุ่ม ไม่ใช่เพราะเขาไม่ดี แต่เพราะเธอมีบางอย่างคาใจและไม่สามารถบอก
มารดาได้ต่างหาก

“แน่ะ”

“แน่สิจ๊ะแม่” ลูกสาวยิ้มเจื่อน เธอไม่ชอบโกหกแม่ แต่ก็ไม่มีทางเลือก
เท่าไร สุดท้ายจึงต้องชวนเปลี่ยนเรื่องแทน “แล้ววันนี้แม่ไม่ออกไปข้างนอก
แล้วหรือจ๊ะ ไหนว่ามีธุระกับครูคนอื่นที่โรงเรียนไง”

“แม่จำผิดวันนะอบ ต้องอาทิตย์หน้า วันนี้ก็เลยอยู่สอนที่บ้านเราตาม
ปกติ”

“ช่วยแล้ว...”

“ว่ายังไงนะอบ”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรจ๊ะแม่” โอบอุทัยบ่นซมูบซมิบแล้วเดินขึ้นห้องทันที แต่
บุษบาก็เรียกไว้ก่อน “แล้วนั้นไม่กินข้าวกินปลาหรือ”

“เดี๋ยวมากินจ๊ะแม่ ขอเตรียมของออกไปทำงานที่บ้านในสวนดีกว่า เจียบดี
อบต้องรีบส่งงาน”

“อย่าลืมนะว่ามีสอนchimตอนบ่ายโมง”

“รู้อ๊ะแม่ เดี่ยวอบมานะ”

หญิงสาววิ่งกลับขึ้นมาบนห้องแล้วฉวยโน้ตบุ๊กและโทรศัพท์มือถือของ
ตนเองใส่เป้ แสร้งว่าจะไปทำงานส่งอาจารย์ตามที่บอกมารดาไว้ แต่ก็ยังมีวาย
หอบข้าวและขนมกินเล่นไปด้วย จนบุษบานึกไม่เข้าใจลูกสาว เพราะต่อให้จะชอบ
ไปนั่งในบ้านสวนแค่ไหน แต่โอบอุทัยก็มักจะกลับมากินข้าวที่บ้านทุกครั้ง

“ไม่กลับมากินข้าวที่บ้านหรืออบ”

“ไม่ดีกว่าจะแม่ กลัวงานไม่เสร็จ เตียวกลับมาอีกทีตอนบ่ายเลยจ๊ะ”

“แล้วเอาไปเยอะขนาดนั้นจะกินหมดหรือ” มารดาตักคอ เริ่มรู้สึกว้าว
ลูกสาวทำตัวผิดสังเกต

สาวร่างเล็กกะทัดรัดชะงักแล้วชักสีหน้าเหวี่ยงๆ เอออออกห่อหมกไปก่อน
ไม่อย่างนั้นโดนแม่จับได้แน่นอนว่าเธอ ‘ซุกผู้ชาย’ ไว้ในกระท่อมกลางสวน

“ระวังจะอ้วนนะอบ นี่ก็อวบระยยะสุดท้ายแล้ว” บุชบาสัพยอกลูกสาว
แล้วก็ได้ผลเกินคาด เพราะโอบอุทัยค้อนควักแล้วยกนิ้วโป้งให้แม่อย่างแสลงนอน

“อวบโป้งแม่แล้วนะจ๊ะ อบไม่อ้วนสักหน่อย เขาเรียกว่ามีน้ำมีนวล”

“งอนหรือ” นางบุชบายิ้มอารมณ์ดีแล้วยื่นนิ้วก้อยมาให้ลูกสาว “ดีกันนะ
แม่อวบของแม่”

“ก็ได้อ๊ะ นี้อบยอมแม่คนเดียวนะ”

“อย่าลืมหาสอนчимตอนบ่ายนะอบ”

“จ๊ะแม่”

ลูกสาวครูปุชบาเดินกลับเข้ามาในสวน แต่มีวายุต้องเดินไปมองหน้ามองหลังไป
ตลอดทาง หวาดระแวงสารพัดตามประสาวัวสันหลังหะ ความจริงแล้วเธออยาก
ให้เรื่องทั้งหมดเป็นเพียงแค่ฝัน ผู้ชายร่างใหญ่โอบหน้าคมคายที่ชื่อ ‘นายลักขมณ’
นั้นไม่ได้มีตัวตนจริงๆ แต่แล้วสิ่งที่เธอขอมันก็ไม่เป็นจริง เพราะเมื่อมาจนถึง
กระท่อมริมบ่อน้ำแล้ว ร่างสูงใหญ่ที่ยังเปลือยท่อนบนเผยให้เห็นแผลงอกกว้าง
และกล้ามเนื้อเป็นมัดของนายลักขมณก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า จนโอบอุทัยกลืน
น้ำลายเหน็ดๆ ลงคอทันที

‘คนบ้าที่เहनุ่นตืออย่างนั้นะ’

โอบอุทัยสะดุ้งกับความคิดวิตถารของตัวเอง เธอรีบป็นหน้าขีมนแล้วเดิน
เข้าป่าหา “เมื่อไหร่จะสวมเสื้อเสียทีละ ไม่อายเขาหรือที่เดินโงๆ แบบนั้นะ”

“เจ้านั้นแล ใส่ทำไม เจ้าไม่ร้อนหรือ ปกติเขาไม่ใส่กันดอกนะเจ้า”
เขาตอบกลับมาบ้าง ทำให้โอบอุทัยนึกไปถึงภาพจิตรกรรมฝาผนังเรื่องรามเกียรติ์
ที่มีมักจะเป็นรูปหญิงสาวเปลือยอก สวมใส่เครื่องประดับเพียงแค่สังวาลและ

กรองคอเท่านั้น

‘จะให้แต่งอย่างนั้นนะหรือ ไม่มีทางหรอก!’ คนตัวเล็กคิดพลางยกมือ
กอดอกแล้วมองเขาตาขวาง ตอบโต้สายตาเป็นประกายของเขาด้วยแวตาดูๆ
ของเธอเท่านั้น

‘ทำไมคุณไม่สวมเสื้อเสียที ที่นี้เขาต้องใส่กันทุกคนนะ’

‘ข้าสวมมิได้’ เขายกเสื้อยืดที่มพุดบอลของคาริขึ้นมา ‘มันแปลกๆนะ
เจ้าว่าหรือไม่ ภูษาสนับเพลาที่ข้ายังพอสวมใส่ได้ แต่เจ้าอารมณ์ขึ้นนี้ข้าตรอง
ไม่ตกว่าจะสวมใส่มันเยี่ยงไร’

‘ก็แค่เสื้อยืด มันจะยากไปไหนกันเชียวะ’ เจ้าของมือน้อยคว้าเสื้อยืด
ที่มพุดบอลลีเวอร์พูลของน้องชายมาไว้เอง แล้วจับชายร่างสูงใหญ่ให้นั่งลงกับ
พื้นกระท่อม

‘เจ้าจะทำอันใดข้า’ เขาถามเสียงดู วางอำนาจบาตรใหญ่เต็มที่

‘สวมเสื้อให้ซะสิ ฉันไม่อยากเห็นซีเปลือยหรอกนะ’

‘ข้ามิได้เปลือยนะเจ้า ดูเถิด ข้ายังมีภูษาสนับเพลาอยู่ น่าแปลกที่หาได้มี
เจียรระเบิดชายแครงห้อยข้างครบเครื่อง’

‘เขาเรียกว่ากางเกง’ โอบุททัยบอกอย่างเหลืออด

‘แล้วเจ้าขึ้นเล็กๆสี่ขาอะไรล่ะ’ เขาหยิบกางเกงชั้นในออกมาจากกระเป๋ากาง
เกง

‘เฮ้ย! เอาออกมาทำไม’ สาวเจ้าร้องเสียงหลงแล้วกระโดดถอยห่างจากเขา
อย่างรวดเร็ว ใบหน้าหวานแดงก่ำ ไม่รู้จะทำอย่างไรกับผู้ชายตรงหน้าดี

‘ข้ามิแฉงแก่ใจว่าต้องสวมไว้ตรงไหน’

‘ก็บอกแล้วไงที่ให้เอาขาใส่เข้าไปในรูใหญ่ๆนี่ สองข้างเลยเข้าใจไหม’

‘ข้อนั้นข้าแฉงแก่ใจแล้วอบเซย แต่เจ้าภูษาสนับเพลา...ไม่มี เจ้ากางเกงนี้
ก็มีสองรูให้ขาใส่เข้าไปเหมือนกัน ข้าไม่รู้ว่าจะต้องสวมสิ่งไหนก่อน’

ลูกสาวครุ่นหาถึงกับเข่าอ่อน ลองได้ถามอย่างนี้ หมายความว่าเธอมีต้อง
ใส่กางเกงชั้นในให้เขาเลยหรือ!

‘ให้ทรกแตกเถอะไอ้อบ’ โอบุททัยเข่นเขี้ยวอยู่ในใจแล้วจึงสูดลมหายใจ

“พี่ไม่ได้กลัวออบ” มือหนากุมมือเล็กบางไว้แล้วดึงเข้ามาวางทาบตรงตำแหน่งหัวใจของตัวเอง “แต่พี่กลัวว่าทุกอย่างมันจะเป็นแค่ภาพหลอนไปเอง ออบเชื่อไหมว่าปีแรกที่ตื่นขึ้นมา พี่ถึงขั้นไปหาจิตแพทย์เลยละ แต่ก็เหมือนเดิม พี่ยังฝันถึงแต่เรื่องเก่าๆ”

“แล้วอาจารย์ทำอะไรต่อคะ”

“ในเมื่อทำอะไรไม่ได้ พี่ก็เลิกพยายามที่จะลืม แล้วรอเวลาที่ตัวเองจะเรียนจบ สะสางทุกอย่างแล้วกลับมาเมืองไทยอย่างไรละ”

“แต่ว่า...มันเกิดอะไรขึ้นกับเราสองคนกันแน่”

“ออบเชื่อเรื่องปาฏิหาริย์ไหม”

คนถูกถามพยักหน้าเป็นคำตอบ ตอนนั้นเธอรู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นแรงกว่าเก่าของเขา รอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความหวังและความสุขที่ค่อยๆ กระจายอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาคมคาย

“ออบเคยผิดหวังเรื่องพ่อจนเป็นปมไม่ใช้หรือ น้าบ๊วเคยบอกว่าออบชอบพระเอกในวรรณคดีอยู่คนเดียวก็คือนายลักษมณ์ คินพระจันทร์ทรงกลดนั้นอาจจะเป็นปาฏิหาริย์ของออบและของพี่ก็ได้”

“แต่ถ้าอาจารย์จะเข้าไปในบ้านตอนนี้แล้วบอกแม่...”

“นายลักษมณ์ไปแล้วออบ พี่จะเข้าไปในฐานะดอกเตอร์ลักษมณ์ แต่สำหรับออบแล้ว พี่จะเป็นคนเดิม”

“ฉันไม่กลัวค่ะ ฉันกลัว...”

“กลัวอะไรหรือ” ฝ่ามือออบอุ้งวางลงบนแก้มใสเบาๆ ปลายนิ้วเก๋ี่ยลงบนผิวนวลซ้าๆ ด้วยกิริยารักใคร่

“ฉันไม่อยากผิดหวังอีก ไม่อยากได้สามีแบบพ่อที่ทำให้ฉันเกิดมา ฉันไม่เคयरักใคร่นอกจากนายลักษมณ์ ฉันกลัวว่าคุณจะมีใครซุกอยู่ เรายังไม่รู้รักกันดีพอ”

“แค่เปิดใจก็พอออบ ให้โอกาสพี่สิ”

“คุณจะไม่ทำให้ฉันผิดหวังใช่ไหมคะ”

“ไม่มีวันออบ แปะบิของพี่ พี่ก็ทรมานตัวเองจะแย่อยู่แล้ว”

“อาจารย์ใช้นายลักษณะณ์ของฉันจริงๆ หรือ” ดวงตากลมโตะจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำคมเข้มของเขาย่างคั่นหาว่าเขามีอะไรที่ปิดบังเธออยู่หรือไม่ แต่ก็ไม่ใช่เลย ดอกเตอร์ลักษณะณ์ก็เหมือนนายลักษณะณ์เมื่อแปดปีก่อน มีเพียงความหนักแน่นจริงจังเท่านั้น เหลือก็เพียงอูรมิลาเองเท่านั้นที่จะกล้าพอที่จะเดินเข้าไปหาความรักครั้งใหม่นี้ใหม่

คนถูกถามอมยิ้ม เขารู้จักเธอดี จึงทำเพียงกระชับมือหน่อยไว้แน่น แล้วยกมือบางขึ้นมาจูบตรงแหวนหน้าของเธอเบาๆ

“ยามยลชมโหม่นวลพัศตร์ พี่รักน้องนางมิห่างหาย

เสน่ห์หาตราบลิ้นชีวาวาย พี่มีคาลัยรักเจ้าเฝ้าเคียงนาง”

คนฟังยิ้มทั้งน้ำตา มันคือคำพูดแรกตามแบบของนายลักษณะณ์ที่พูดกับเธอ กลอนบทนี้ยังประทับอยู่ในหัวใจไม่จืดจาง ตอนนี้เธอหมดข้อกังขาอะไรแล้วผู้ชายดีๆ จะมีอยู่จริงหรือไม่ เขาจะใช้นายลักษณะณ์ของเธอจริงหรือ ปาฏิหาริย์ใดกันที่พาให้เขากับเธอมาพบเจอและรักกัน เป็นความจริงหรือไม่ หรือว่าฝันไปทุกอย่างล้วนไม่สำคัญต่อเธออีกแล้ว ความรักไม่ได้อยู่ที่โชคชะตาอีกต่อไป เพราะต่อไปนี่เธอจะขอลิขิตมันด้วยมือของเธอเอง จะไขว่คว้ามันไว้ประดับหัวใจ ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไรเธอก็พร้อมจะยอมรับมัน

หญิงสาวได้ก้าวข้ามผ่านเส้นความกลัวจากปมเรื่องพ่อไปได้ในที่สุด โดยมีชายหนุ่มที่แม้จะรู้จักกันเพียงไม่เท่าไร แต่กลับผูกพันกันมานานแสนนานคอยเคียงข้าง...

ผู้หญิงที่ชื่ออูรมิลามีความสุขเป็นของตัวเองแล้ว และความสุขของเธอก็คือเขา... ลักษณะณ์

L ve Star ดวงนี้ชื่อ...กรรรมภา

กรรรมภามีชื่อจริงว่ากนิษฐา ปานเกตุ เป็นชาวจังหวัดนครสวรรค์ จบการศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยรัตนนคร ด้วยความที่เป็นคนชอบอ่าน อ่านตั้งแต่หนังสือการ์ตูน สารคดี วรรณกรรมเยาวชน และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นความคิดที่จะเขียนนิยาย เป็นของตนเองสักเรื่อง ลองเขียนนิยายเรื่องแรกลงในเว็บไซต์เด็กดีและได้รับการติดต่อตีพิมพ์ ใช้นามปากกา 'กนิษฐิญา' มาก่อน แต่เมื่อโตขึ้น แนวนงานเขียนจึงเปลี่ยนไปและเริ่มชัดเจนขึ้น ผู้เขียนจึงเปลี่ยนนามปากกา เป็น 'กรรรมภา' นับแต่นั้นเป็นต้นมาค่ะ

ผลงานในนามปากกา 'กรรรมภา' มีดังนี้

เล่มที่รักเคียงใจ สำนักพิมพ์ธรราร (sweet romance)

รักเร้นใจ สำนักพิมพ์สี่วรรณกรรม

ทาส เรื่องสั้น สำนักพิมพ์สี่วรรณกรรม

บ่วงรักคำสาปทราย (ชุดหน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์ เล่มที่ ๑)

สำนักพิมพ์ Sugar Beat

เล่มที่ร้ายบุรุษบา (ชุดหน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์ เล่มที่ ๒) สำนักพิมพ์ Sugar Beat

นางฟ้าจารชน (ชุดหน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์ เล่มที่ ๓) สำนักพิมพ์ Sugar Beat

กลรักรณมิติ (ชุดหน่วยซีล เล่มที่ ๑) สำนักพิมพ์ Sugar Beat
ภารกิจปราบพยศ (ชุดหน่วยซีล เล่มที่ ๒) สำนักพิมพ์ Sugar Beat
กบฏรักแห่งหัวใจ (ชุดหน่วยซีล เล่มที่ ๓) สำนักพิมพ์ Sugar Beat
แล้วเราก็แต่งงานกัน (ตอนพิเศษชุดหน่วยซีล) หนังสือทำมือ
ภารกิจรักอันตราย (ตอนพิเศษหน่วยซีล) หนังสือทำมือ พิมพ์ซ้ำ
เปลี่ยนปกใหม่

แสนรักซ่อนใจ ชุดเพลงการ์ตูนรักมาเฟีย The Dark Phantom
เล่ม ๑ สำนักพิมพ์พิมพ์คำ

ผู้ก่อการ (ร้าย) รัก เล่มพิเศษชุดหน่วยซีล สำนักพิมพ์ Sugar Beat
(รอตีพิมพ์ มีนาคม ๒๕๕๙)

พยศรักจารชน (นิยายรักออนไลน์เว็บไซต์พรนุกูลส์ รักร้อยถ้อยคำ
รอตีพิมพ์รวมเล่มกับสถานีพรนุกูลส์)

กับดักรักลึกลับใจ ชุดเพลงการ์ตูนรักมาเฟีย The Dark Phantom
เล่ม ๒ สำนักพิมพ์พิมพ์คำ (รอตีพิมพ์)

ติดตามข่าวสารและพูดคุยกับกรรมาได้ที่

 กรรมา - กนิษฐา

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่
www.thaibookrecommend.com

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper